

Arrest

nr. 160 956 van 28 januari 2016
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIII^{ste} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die beiden verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 23 oktober 2014 in eigen naam en in hun hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig kind X hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 11 september 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 11 september 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 november 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 december 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. ACER, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat S. BOUMAHDI, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienden na een hele reeks eerdere aanvragen, al dan niet voor het hele gezin, op 26 juni 2014 wederom een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. De gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de minister) trof op 11 september 2014 een beslissing waarbij de in punt 1.1 vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Verzoekers werden hiervan op 24 september 2014 in kennis gesteld.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 26.06.2014 werd ingediend door :

S.(...), A.(...)

nationaliteit: Armenië

geboren te (...) op (...)

en echtgenote:

A.(...), H.(...)

geboren te (...) op (...)

volgens paspoort: (...) afgegeven op (...)

voorheen gekend als: A.(...), H.(...) geboren op (...) te (...)

(volgens paspoort: AG0247595 eveneens afgegeven op 05.03.2004)

Ook gekend als:

A.(...), H.(...)

A.(...), E.(...)

wettelijke vertegenwoordigers van:

S.(...), A.(...)

geboren te (...) op (...)

Nationaliteit: Armenië

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid.

De elementen van integratie namelijk dat al hun economische en sociale belangen ondertussen in België gevestigd zouden zijn, dat betrokkenen alle moeite gedaan zouden hebben om zich te integreren, dat betrokkenen vlot Nederlands zouden spreken, dat zij lessen Nederlands gevolgd hebben (zie certificaten, deelcertificaten, attesten, bewijzen van inschrijving, verklaring lerares), dat zij contacten hebben met Belgen en bij deze mensen goed aangeschreven zouden staan, dat zij werkbereid zijn, dat betrokkenen kans op werk hebben en een werkbepoel toevoegen (zie verklaring Yadigar Toptas eigenaar van “Het Pitta Loft”), dat zij documenten i.v.m. de oprichting van het vennootschap “Ararat” BVBA voorleggen, dat zij een handelshuurcontract voorleggen, dat betrokkenen diploma’s behaalden in het land van herkomst (zie kopie en vertaling), dat betrokkenen een attest van inburgering en maatschappelijke oriëntatie behaalden (zie attest) en dat zij getuigenverklaringen voorleggen, kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Mevrouw verklaarde in België te zijn aangekomen op 28 juli 2005. Op 29 juli 2005 diende zij een eerste asielaanvraag in op naam van A.(...), E.(...) geboren op 08 juli 1971 te Erevan. Deze asielaanvraag werd afgesloten op 22 augustus 2005 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Meneer verklaarde België samen met de 2 kinderen te zijn binnengekomen op 18 juli 2008, bijna drie jaar nadat mevrouw aangekomen was. Meneer diende diezelfde dag een asielaanvraag in, deze asielaanvraag werd afgesloten op 26 februari 2010 met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 28 maart 2011 diende meneer een tweede asielaanvraag in, deze werd afgesloten door de Dienst Vreemdelingenzaken op 05 april 2011 met een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag. Op 17 mei 2011 diende meneer een derde asielaanvraag in en mevrouw diende diezelfde dag haar tweede asielaanvraag in. Voor haar tweede asielaanvraag, gebruikte mevrouw de naam A.(...), H.(...) , geboren te Vanazor op 08 juli 1971. Beide asielaanvragen werden afgesloten op 20 mei 2011 met een beslissing tot weigering van inoverwegingname van

een asielaanvraag door de Dienst Vreemdelingenzaken. De duur van de asielprocedures – namelijk 26 dagen voor de eerste en 3 dagen voor de tweede aanvraag van mevrouw; 1 jaar 7 maand 8 dagen voor de eerste aanvraag van meneer, 8 dagen voor zijn tweede en 3 dagen voor zijn derde aanvraag – was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000).

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen geen inbreuk pleegden tegen de Belgische openbare orde, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving. Er dient bovendien opgemerkt te worden dat mevrouw verschillende identiteiten gebruikt heeft bij de verschillende procedures die ze opstartte om verblijf te verkrijgen in België. Bij aankomst verklaarde ze A.(...), E.(...) te zijn, geboren op 08 juli 1971 te Erevan. Ze legde ook een paspoort voor dat overeenkwam met deze gegevens. Pas in 2009, ongeveer 4 jaar later dus, stelde ze eigenlijk A.(...), H.(...) te heten en geboren te zijn te Vanazor op 08 juli 1971. Ze legde eveneens een paspoort voor dat deze gegevens bevestigde. Hieruit kunnen we concluderen dat zij bewust valse gegevens verstrekt heeft met het oog op het verkrijgen van legaal verblijf in België. De verklaring die de toenmalige raadvrouw van mevrouw hiervoor gaf op 24 november 2009, namelijk dat mevrouw bang was voor een eventuele repatriëring en dat zij angst zou hebben gehad afgestraft te worden door haar land van herkomst omdat ze dat land had verlaten, is niet afdoende en vormt geen excuus voor het voorleggen van valse of vervalste documenten, noch voor het afleggen van valse verklaringen om zo de Belgische autoriteiten te trachten te misleiden.

Meester Vandermeeren stelt dat indien verzoekers teruggestuurd zouden worden naar hun land van herkomst zulks een inbreuk zou kunnen betekenen op artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Dit zou een bedreiging kunnen uitmaken voor hun leven, hun fysieke integriteit en hun vrijheid. De raadvrouw heeft echter geen enkel argument naar voor gebracht op grond waarvan de conclusie dat het leven, de fysieke integriteit en de vrijheid van betrokkenen effectief in gevaar zou zijn bij een terugkeer naar hun land van oorsprong gerechtvaardigd zou worden. De vrees die betrokkenen hebben voor hun leven, fysieke integriteit en de vrijheid dient in concreto aangetoond te worden hetgeen in casu niet het geval is. De loutere vermelding dat artikel 3 EVRM dreigt geschonden te worden bij een terugkeer, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Wat het invoeren van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) betreft: er dient gesteld te worden dat de bescherming die door dit artikel geboden wordt hoofdzakelijk het gezin beperkt tot de ouders en de kinderen, zijnde de voldoende nauwe bloedbanden, en dat slechts in uitzonderlijke gevallen dit uitgebreid kan worden tot andere nauwe bloedbanden die een belangrijke rol kunnen spelen binnen het gezin. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst geldt voor het hele gezin zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Betrokkenen tonen niet aan dat zij nog andere legaal in België verblijvende naaste familieleden hebben met wie zij bijzondere banden zouden hebben. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Betrokkenen tonen niet aan dat de door hen opgebouwde integratie en sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, in casu, wel onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden kunnen vallen. Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt dan ook niet.

Meester Vandermeeren haalt aan dat de kinderen reeds gedurende 5 jaren school lopen in België (zie allerlei schooldocumenten), dat de kinderen als het ware kleine Belgen zijn, goede schoolresultaten behalen, veel moeite gedaan hebben om de Nederlandse taal aan te leren en dat zij de Armeense taal niet beheersen qua lezen en schrijven. De kinderen zouden geen enkele band hebben met Armenië omdat ze daar niet opgroeiden en zij zullen zich er nooit thuis voelen. We merken op dat de oudste zoon (zie aparte beslissing) van betrokkenen reeds meerderjarig is en dus niet langer schoolplichtig is volgend de Belgische wet. Wat de dochter betreft, wordt niet aangetoond dat zij geen scholing zou kunnen krijgen in het land van herkomst, noch dat zij een bijzonder vorm van onderwijs nodig zou hebben die niet beschikbaar is in het land van herkomst. Bovendien was zij ruim 6 jaar toen zij in België aankwam, zij zal dus op zijn minst Armeens spreken. Tevens wisten de ouders dat, zoals reeds gesteld, hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure. De scholing van hun kinderen werd tijdelijk toegestaan om hun ontwikkeling in België toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Zij hadden dan ook rekening kunnen houden met het feit dat de mogelijkheid bestond dat zij terug dienden te keren naar het land van herkomst en hadden hun kinderen hier dan ook op kunnen voorbereiden door hen bijvoorbeeld hun moedertaal te leren lezen en schrijven. In plaats hiervan hebben zij ervoor gekozen steeds opnieuw procedures op te starten (2 asielaanvragen voor mevrouw, 3 asielaanvragen voor meneer, 9 aanvragen 9bis al dan niet voor het gehele gezin, 5 aanvragen 9ter al dan niet voor het gehele gezin). Het grootste deel van hun verblijf in België waren zij illegaal, zij hebben geen gevolg gegeven aan verschillende bevelen om het grondgebied te verlaten. Dit roept fundamentele vragen op met betrekking tot wie verantwoordelijk is voor een situatie die ten

principale ontstaan is uit het niet gehoor geven aan de vertrekplicht, het steeds opnieuw beginnen van procedures en (daarmee) het verlengen van het verblijf. Het al dan nit onderhouden van banden met het land van herkomst valt binnen de eigen invloedssfeer, indien ervoor gekozen werd deze banden niet te onderhouden, is dat enkel aan henzelf te wijten.

Er wordt verwezen naar de artikelen 3 (alle acties met betrekking tot het kind dienen ten volle rekening te houden met zijn of haar belang, de Staat is verplicht adequate zorgen te verlenen wanneer ouders of andere verantwoordelijken ter zake in gebreke blijven), 6 (het inherente recht op leven, en de plicht van de Staat het overleven en de ontwikkeling van het kind te garanderen), 26 (recht van kinderen om van sociale zekerheid te genieten), 27 (recht van kinderen om een passende levensstandaard te genieten, de primaire verantwoordelijkheid van de ouders hiervoor, en de plicht van de Staat om er voor te zorgen dat deze verantwoordelijkheid kan opgenomen worden en ook opgenomen wordt, zo nodig door het innen van onderhoudsgeld) en 28 (het recht van het kind op onderwijs en de plicht van de Staat er voor te zorgen dat tenminste lager onderwijs gratis en verplicht is. De discipline op school moet gehandhaafd worden op een wijze die de menselijke waardigheid van het kind weerspiegelt. De noodzaak van internationale samenwerking met het oog op het realiseren van dit recht wordt benadrukt) van het Verdrag inzake de Rechten van het Kind Aangenomen door de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties op 20 november 1989 (Kinderrechtenverdrag). De advocate toont echter op geen enkele wijze aan dat deze artikelen geschonden zouden worden bij een terugkeer. Het louter vermelden van artikelen zonder uitgebreide uiteenzetting over hoe en waarom ze geschonden zouden worden bij een terugkeer, kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid.

Meester Vandermeeren verwijst naar een wetsvoorstel dat Groen en Ecolo indienden voor wat betreft families met een verblijf van 5 jaar in België en schoolgaande kinderen. Er dient op gewezen te worden dat er geen beroep gedaan kan worden op wetten die (nog) niet in werking gereden zijn.”

1.3. De gemachtigde van de minister trof op 11 september 2014 eveneens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) ten aanzien van eerste verzoeker. Eerste verzoeker werd hiervan op 24 september 2014 in kennis gesteld.

Dit vormt de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“De heer;

Naam, voornaam: S.(...), A.(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Armenië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 0 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort dat voorzien is van een geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar [0] dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten die aan hem betekend werden, het meest recente bevel om het grondgebied te verlaten werd aan hem betekend op 24.06.2013.”

1.4. De gemachtigde van de minister trof tenslotte op 11 september 2014 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) ten aanzien van tweede verzoekster. Tweede verzoekster werd hiervan op 24 september 2014 in kennis gesteld.

“De mevrouw:

Naam, voornaam; geboortedatum: geboorteplaats: nationaliteit:

A.(...), H.(...)

(...)

Armenië

voorheen gekend als: A.(...), E.(...) geboren op (...) te (....)

Ook gekend als:

A.(...), H.(...)

A.(...), E.(...)

en minderjarig kind:

S.(...), A.(...) geboren te (...) op (...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven,

binnen 0 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort dat voorzien is van een geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar [0] dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten die aan haar betekend werden, het meest recente bevel om het grondgebied te verlaten werd aan haar betekend op 24.06.2013.”

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van verzoekers te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. De Raad stelt vast dat verzoekers in hun enig middel enkel de motieven bespreken van de eerste bestreden beslissing zodat hun beroep enkel gericht lijkt te zijn tegen de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard. Het ontbreken van een middel in het inleidend verzoekschrift heeft de onontvankelijkheid van de vordering tot gevolg (RvS 28 september 2009, nr. 196 412).

3.2. Ter terechtzitting beperkt de raadsman van verzoekster zich tot het verwijzen naar zijn verzoekschrift.

Het beroep is niet ontvankelijk voor zover het gericht is tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13), thans de tweede en de derde bestreden beslissing.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een enig middel, gericht tegen de eerste bestreden beslissing, voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheids-, het redelijkheids-, het rechtszekerheids- en het vertrouwensbeginsel. Verzoekers stellen in hun middel het volgende:

“Geschonden bepalingen en bespreking:

Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn. Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed.[...]”

Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(o)n(en) kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

- a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;
- b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissingen – in casu de bestreden beslissing d.d. 11.09.2014) zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;
- c) De motivering afdoende dient te zijn;

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° X van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. X van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. X van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° X van 25 mei 2010). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° X van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° X van 11 juni 2009, punt 2.4.).

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht houdt in dat een rechtsonderhorige het recht heeft om te worden gehoord of om zijn standpunt naar voor te brengen wanneer een administratieve overheid het overweegt om ten aanzien van een rechtsonderhorige een ernstige maatregel te nemen gebaseerd op zijn persoonlijk gedrag, dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend en welke maatregel van aard is om de belangen van de rechtsonderhorige zwaar aan te tasten.

In casu zijn de bestreden beslissingen van 11.09.2014 op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° X van 11 juni 2009, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° X van 11 juni 2009, punt 2.4.). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het

tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. Cf. R.v.V. arrest n° X van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° X van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Door van de ene dag op het andere te stellen dat het voldoen aan de criteria van de instructie geen buitengewone omstandigheid zou zijn, schendt verweerster het gelijkheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel.

Verwerende partij weigert de aanvraag tot regularisatie van verzoekende partijen louter omwille van de volgende gegevens:

- dat verzoekende partijen niet zou hebben aangetoond zich te bevinden in een "buitengewone omstandigheid" om hun regularisatieaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in te dienen.

- dat verzoekende partijen met andere woorden een onontvankelijke aanvraag zouden hebben ingediend;

Ten eerste wensen verzoekende partijen dat Uw Raad er akte van neemt dat verwerende partij in de bestreden beslissing de overige voorwaarden van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet betwist, zodat dient aangenomen te worden dat verzoekende partij aan de overige voorwaarden van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet voldoet.

Ten tweede is er in feite slechts 1 punt van discussie die verwerende partij aanhaalt, namelijk dat verzoekende partij geen ontvankelijke aanvraag zou hebben ingediend, omdat hij geen "buitengewone omstandigheden" kan aantonen;

Het loutere feit dat verzoekende partijen in België verblijven en de taal perfect spreken, volledig geïntegreerd zijn, er een nieuw leven hebben opgebouwd, schoolgaande kind hebben, werkbereidheid aantonen, geen binding meer met het land van herkomst, is volgens verwerende partij geen voldoende reden om een ontvankelijke aanvraag in België in te dienen. Het stellen dat dit gegeven volgens verwerende partij geen "buitengewone omstandigheid" zou zijn, zonder aan te geven wat nu WEL als buitengewone omstandigheid kan worden beschouwd, is allerm minst redelijk, zorgvuldig en afdoende gemotiveerd. Immers, in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 staat geenszins vermeld wat men WEL als buitengewone omstandigheden dient te beschouwen, zodat verzoekende partij meent dat verwerende partij niet afdoende gemotiveerd heeft, waarom zijn verblijf en integratie niet als "buitengewone omstandigheid" mag beschouwd worden. Het is immers zo dat in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, verwerende partij een discretionaire bevoegdheid heeft om te oordelen wat wel en niet als "buitengewone omstandigheid" is, en bij een gebeurlijke weigering (lees: onontvankelijk verklaren) bij gebrek aan "buitengewone omstandigheden", verwerende partij een striktere motiveringsplicht heeft en zich niet kan afdoen met een standaardformulering. In casu diende verwerende partij bij een onontvankelijk verklaren van de aanvraag van verzoekende partij omstandiger te motiveren, niet alleen in feite maar tevens in rechte. Wat dit laatste (lees: motivering in rechte) betreft, laat de bestreden beslissing verzoekende partij in het donker tasten. Elke discretionaire bevoegdheid heeft steeds de redelijkheid tot grens. In casu is de bestreden beslissing onredelijk en onzorgvuldig genomen, gelet op het gegeven dat verwerende partij nagelaten heeft omstandiger in rechte een afdoende motivering te verschaffen aan verzoekende partijen.

De bestreden beslissingen (weigering regularisatie d.d. 11.09.2014 en bevel om het grondgebied te verlaten) zijn maar schaars gemotiveerd en de weerhouden motivering is niet afdoende. Immers, iedere zorgvuldige en redelijke administratieve overheid dient zijn beslissingen omstandiger te motiveren en dit op een afdoende wijze telkens wanneer verwerende partij een discretionaire bevoegdheid uitoefent. In casu is dit geenszins het geval, nu verzoekende partij pro forma door verwerende partij afgewezen wordt, zonder dat men verzoekende partij in de gelegenheid stelt bijkomende gegevens aan het dossier toe te voegen.

Er dient te worden vastgesteld dat artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet, artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel schromelijk met de voeten werden getreden. De handswijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijk en een kennelijk onzorgvuldig bestuur. De bestreden beslissingen zijn om die redenen niet afdoende gemotiveerd.

Om al deze redenen dienen de bestreden beslissingen vernietigd te worden."

4.2. Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315- 349). Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93 104). Het vertrouwensbeginsel

houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179 021).

4.3. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223 931).

4.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

4.5. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (RvS 21 oktober 2003, nr. 124 464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

4.6. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

4.7. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Dit wetsartikel luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op :

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken

- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonde.

§ 2. Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard:

1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asiendiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;

2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure;

3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9, tweede lid van de vreemdelingenwet, dat bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België een aanvraag indienen om tot een verblijf gemachtigd te worden, doch enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister *c.q.* staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister *c.q.* staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

4.8. De gemachtigde van de Minister concludeerde dat de door verzoekers in hun aanvraag van 26 juni 2014 ingeroepen buitengewone omstandigheden niet konden worden aanvaard, waardoor de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd bevonden. De stelling van verzoekster dat dient te worden aangenomen dat zij aan de overige voorwaarden van artikel 9bis van de vreemdelingenwet voldoet, kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Verder stelt de Raad vast dat verzoekers in hun middel nergens de concrete en zeer uitgebreide overwegingen uit de eerste bestreden beslissing, waaruit duidelijk blijkt waarom de door verzoekers in hun aanvraag ingeroepen buitengewone omstandigheden niet aanvaard kunnen worden. Verzoekers weerleggen trouwens geen enkele van de in de beslissing opgenomen argumenten. Uit niets blijkt dat de gemachtigde van de minister kennelijk onredelijk te werk zou zijn gegaan bij het nemen van de bestreden beslissing.

4.9. Verzoekers lijken van mening te zijn dat de gemachtigde van de Minister in de beslissing zou moeten uiteenzetten wat wel als een buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard. De Raad treedt op dit punt de verwerende partij bij waar zij in haar nota met opmerkingen op basis van aldaar geciteerde rechtspraak van de Raad benadrukt dat het aan de aanvragers toekomt om de buitengewone omstandigheden aan te tonen en het bestuur niet dient te motiveren wat dan wel buitengewone omstandigheden zijn. De gemachtigde van de Minister dient niet in te gaan op hetgeen in de aanvraag om machtiging tot verblijf niet expliciet wordt aangevoerd als buitengewone omstandigheid. In de aanvraag moet klaar en duidelijk vermeld worden welke de buitengewone omstandigheden zijn die de betrokkene verhinderen om de aanvraag bij de diplomatieke dienst of consulaire overheid in het buitenland in te dienen (RvS 9 januari 2006, nr. 153 367).

4.10. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot het besluit. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat de gemachtigde van de Minister bepaalde elementen niet of niet voldoende zou hebben onderzocht of dat bepaalde rechtmatige verwachtingen niet werden gehonoreerd. Er is geen sprake van een

schending van de motiveringsplicht, noch van het redelijkheids-, het zorgvuldigheids-, het rechtszekerheids- of het vertrouwensbeginsel.

Het enig middel is ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig januari tweeduizend zestien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

F. TAMBORIJN